

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΝΤΑΣ

(1857 - 1934)

Όποιος μίαν
και ἐπειτα είχε
ερμανινα να κά
τικαθεστωτικά
χάσσεται τα κα
τά απαυμηνουε^ν
ατέραν φαίνεται
τα σημειεύεται σ^ν
χής και της πα^ν
έκουε, πότε εί^ν
εις την άλλην σ^τ
του, Διάκυτα, δι^ν
κάνουν την έντυ^ν
ων, μιας αίχμης.
Άν διώς τά^ν
νεις μέσα από το^ν
τομογνωμονευμάτω^ν
τοκυνόση έδα μι^ν
αύτο κεφαλιαν^ν
σβιττητη λιστορ^ν
ιατί δειχιούν^ν
το ανώδυνη κα^ν
ευτικήν διαδεικ^ν
λασύ κατά τον^ν
ινστώτας του^ν

Τό πρώτον α^ν
έρει δ. φων Χασ^τ
στό τον 'Ιανουα^ρ
Ο εχολος διάδ^η
ης προπτεγνύνδ^η
Γκαϊμπελ, δικτ^η
κού κινηταστογρά^φ
άδνομιαν πρό^ν
στέρας. Έκεινη^ν
σύλλιον του ήτη^ν
το βινοκού κινη^ν
μπορούσα. Η Λ^α
ντο-γιαστού ήθε^ν
λην κομματογ^ρ
ρούνι. Ο απ^ό
στρατός νά^ν
ζούσα 'Ερρατί^ν
την ομοιούργ^γ
γούν αφορμή να^ν
εί τα Βέρολ^ν
ανεκτονού πού π^ν
το φραγκι. Ει^ν
φραγκι, σημαι^ν
'Αχ και νό^ν
νο μουν έπτο^ν
ην της δράς Φ^α
τεινοίσα, εν^τ
και φραγκιχ^η π^ν
γιγλερικόν υπωρ^ν

Τό πιο χαρακ^ν
σύνεδρον αυτό^ν
τού: 'Ιανουάριο^ν
ρούσαν γάρ ροπή^ν
νούς τον Χίτερ^ν
'Άπο τότε είχε^ν
διπόγειος ποτο^ν
σιά τό καβεστώ^ν
δστολογίας.
'Ανεκδότον δ^η
τοι 1939; Δύο^ν
ται εἰς ένα καφε^ν
δέγ γόλιον νέ^ν
χτια για την πρ^ν
εσα του από το^ν
σκου δύμως τρέπ^ν
το, πρόθερην.
χμ! — δ δεύτερ^ν
χμ! 'Ο ποδώτο^ν
λως εἰς τό τέλο^ν
σπό τους θόμωμα^ν
υπανιγρήδος γιά^ν
τρολτόνου πού^ν
την Κεντρική Α^ν
ερβάσεων έπος τά^ν
ης, 'Αλλά ταύτ^ν
μός και για την^ν
θέρωσιν από το^ν
ετάς. Οι δύο /^ν
ιωσύτο περίφημα^ν
Κι' δλλο, ένα^ν
άπό τό εάνσλο^ν
την τής Αδαντρ^ν
μανούς. Οι έθν^ν
χουν στολίσει τ^ν
εις την διόπου μ^ν
και με πινακίδες,^ν
του ένουν τεντώ^ν
δύο δάκρυα ιδαν^ν
γον την τυπωσί^ν
της Θευθέροι^ν

Έτι πραγματικά μεγάλη δρωστή^ν
στην έρευνα τη μεγάλο 'Ελλαν δι^ν
ηγματογράφο, τον φωτεινό κι' απεριτ^ν
τό, τόν θανάτικη Παποδιαμάντη. Αύτον^ν
μείς θύμι, σταν τόν εβλέπα στην έ^ν
ση με το χερι τόσουπισμένα, τό δο^ν
χιούλο πλημμερό, κεφαλή γυρνέαν^ν
λαφρά δεξιά, γαλάνιο, μι σόλο, συγ^ν
δόν τοπειν κι' αποτρηγάδων. Πάν^ν
λοτούν, βαθιάτι^ν ή φυν τόπο^ν
στι εξιστορεύει, κερμένουσαν στό ένα^ν
κόμη αγνό, που κοσταγγόνε. Κιώτας^ν
δ Παποδιαμάντης, κατονούσας κι' αύτος^ν
τους κόσμους του, που οισθανόνταν^ν
πιστευει.

Όποιος μεγάλη δρωστή^ν
στην έρευνα τη μεγάλο 'Ελλαν δι^ν
ηγματογράφο, τον φωτεινό κι' απεριτ^ν
τό, τόν θανάτικη Παποδιαμάντη. Αύτον^ν
μείς θύμι, σταν τόν εβλέπα στην έ^ν
ση με το χερι τόσουπισμένα, τό δο^ν
χιούλο πλημμερό, κεφαλή γυρνέαν^ν
λαφρά δεξιά, γαλάνιο, μι σόλο, συγ^ν
δόν τοπειν κι' αποτρηγάδων. Πάν^ν
λοτούν, βαθιάτι^ν ή φυν τόπο^ν
στι εξιστορεύει, κερμένουσαν στό ένα^ν
κόμη αγνό, που κοσταγγόνε. Κιώτας^ν
δ Παποδιαμάντης, κατονούσας κι' αύτος^ν
τους κόσμους του, που οισθανόνταν^ν
πιστευει.

Έπιστρεψαντος έδο θρύμης παυ^ν
στι μεγάλους διάνοικες τού^ν Σχήματο^ν,
που συγκλόνισαν την διπλωμάτη. Ο^ν
Σχήματον καθεδρυνόμενος από το μεγά^ν
λόντες την ημέρα την παρασκευή^ν

Ο ΠΟΛ

25

ΑΚΑΔΗΜΑΙΩΝ

ΔΩΡΗΝΩΝ

δέ γάρ τοι πάντες οὐκ εἰσί τις μόνοι, που νοσταλγούντες. Κιόπως
δέ Παπαδιμάντης, κατανοούσε κι' αύτος
τούς κόσμους του, που αισθάνονταν και
πίστευε.

Ο Χρήστος Τσουνάς πήγε στην Εύ-
βοια να σπουδάσει μηχανική στη 1878,
όποιο περίοδος γνώρισε όργανα τέλων.
Ός επιστημόνας έδιδεται αλμάτια γιατί,
αλλά λέγει ό κ. Κουγέτας, είσεστε ζώπυ-
ροι της προς την κλασικήν δρεσποτί-
αντής γενιάς. Υπήρξε μαθητής του με-
γαλούλου Βρευν, που διδάσκει όργανα ιολαγίας
του Μοναχού, και διακρίθηκε ερετικώς τουν
παντούσαντον συμφωνήσαν τόνων διά την
δεδειγμένη κρίσιον και την λεπτήν ταροτή-
νησην.

Επιτοπέρθησαν έδω βρέθηκε πάνω της μεγάλες άνωσκαφές του Σχάλισμα, που συγκλίνουσαν την ουρωπότητα. Όχι όμως ήταν καθοδήγημένες από το μεγαλειό της ψυχής του έφερε στο φας ολόκληρο κύρων μημονιών και πολιτισμών, που σύνεργε τον Ερμηνευτή του. Τείτος παντάνεις Ερμηνευτής ονοδεύεται από τη μορφή κατ' εὐθείαν σταδίους στο Χρ. Τούντας, νεαρός τότε Θραύσης αρχαιολόγος, διορισμένος έφορος τῶν αρχαιοτήτων στις Μυκήνες, έλυτος έκαιμα την με δόκιμην έξαστον, συμπληρώνει δ. κ. Κουνέας, και έδοκε την Επιτυχονομική έργωνται εἰς τὰ κομιστορία του Σχάλισμα, έμμεντα και ώυτος πρώτος έφερται με τὰς παραπρήσεις του τὰ ίξια συντάξεις ποιητικού, θυμόκαλα και οικτικά προβλήματα. Οι μεριὶς της συγκίης έκαιμας γνώστως ἀσύρμα και ἀσύρμα νεός γνινεται μοναρχία συμβίτης μοναρχίας εἰς προστοτηρίουν ἀρχαιολογίου, το δέ διάβολον της Μυκήνας και Μυκηνώς Πιλιππούσα που έδειδη το 1893, περιήριεν με προτητισμὸν και συμπετίκην πολλαπλῶν, μεταφράστει εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπό τὸν Αμερικανὸν κομητητὸν Μαντάν το 1897.

Ἐτοι προχώρως στὸ μεγαλόδρομο τὸν ἀπὸ Θρίαμβο σὲ θριάσιες δουκειῶν την ἀνακοίνωσιν την ποτηρίων τοῦ Βεφεοῖς μὲν τις κανακαφές στη Σπορτῇ καὶ τίς ποτηρίων, μόνη φέρει στὴ φών τὸν λεπτόδιπλὸν ΚΑΙ ΝΙΚΑ προχωριότερον, κακόποιον καὶ κακού ψηφίζει θεσπότατα, αἱ δὲ σάρρας καρποῖς γάν γρυποῖσι την εἰλίν τὸ ἥργο τοῦ: Επροστορικοὶ Αἴγαιοι ἀποτελεῖν Διμήνιον καὶ Σάξολαν τὸ 1916

Ο Χρ. Τσαύντας με την άλλο άστρων πράξη απόλυτο Θράκας, το μεγάλο Στέφ. Κουμανούδη, 1818—1900, έγιναν οι θεωριώτες κι' οι διδάσκαλοι και οι καροφαίσιοι δημογοι της μόνης στην Ελλάδα δημιουργικής έπιστημης, όπως ή δραχτολογίας.

τὸν ἐνδιοφέροντα, ή καρά καὶ η πληρότητα που είχε διαβιβασθαι του, μου έγινε κάποιος ἀρχιτέκτονας σχρωτάσ-
σαι βασιώσηται του, μέμπει να ταλαιφώ-
ναι καρό μέσα μου, ἀν διὰ ἐπέτρεψε νό-
υνεκότα τις ἀρχιτεκτονικές μου σπου-
δαίς, που είχε διοικήσει ο πόλεμος ή νά-
της ἐγκατελεῖσαν καὶ νό δοθα στην ἀρ-
χαιολογία καὶ τὴν Ιστορία τῆς Τάχης,
για νό κατανοήσω καὶ να εξέγησον τούς
ὅμηρο πόλεις του, την ἔξιεν του καὶ τις
δημιουργίες του, κατά τὸν ἔξαιρο τρό-
πον που μάς δέρησεν ο μεγάλος αὐ-
τος δασκάλος. Τέτοιο είταν η ἐπιδρα-
σία του.

Από τά συγγραμματά του καί τά διδάσκαλοτά του ώς μαθήτης του ξεχώριζε πάντα σ' αίσθημα που δοκιμεύεται, όπως άπονταν από τα σπλαγχνά της γῆς ένα δρακούλευκο εύρμα, δεν είπαν ή ίκανοποιήθηκαν του χρυσούφερου, που βρήκε τόπονταύμα οικία, ή τούν σχολοστικού έπι-
τημονίου ποιον διανοτικό έργοστρικο
ποικιλία, άλλα του άνθρωπον την ιστήμανσον
με τη σκέψη και ποιτόσθιμον έπικανδλο
τε «κούρσων» άνωβρόποτον, όχι ίκανοποιή-
σης καί έφημερους, άλλα ιωντανούν-
ται αιώνιους.

Ο Χρ. Τσαντας διδάσκοντας — για
όν ευαγγελισμόν στο δόσκαλο—βασίζε-
ται πάνω σε ασπράδα δεδημένη κένω-
νή δύνασται και την δύνασται της ίστο-
ς μέπιτησμονίαν, ἀλλά καθιεναπικό-
τητα, μὲ συμπεράσματο μεστὸν ὅποι κα-
τανόσην καὶ πελῷρ. Τῆς διδάσκοντος
αὐτῆς σοφεστότευχη μέμουε τὸ
έργο του: εἰστορίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλή-
νοῦ Τέχνης ποὺ τὸ ἔργον υπεικο-

ΣΟΥΑΤΑΝΟΥ ΠΟΥ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ
ΞΦΘΑΣΕΝ έως ΤΩ
ΝΓΣ. 'ΑΛΛΑ ΤΑΥ
ΜΟΣ και για τη
ΘΕΡΩΣΙΝ άπο το
ΣΤΑΣ. Οι δύο
υσούντο περίφρα
Κι' αλλο ένα
άπο τό «άνσλ
ησησ της Αύστη
μανούς. Οι έθ
κουν στολίσει
είς την δροσία
και με πινακίδε
την οντότηταν

του ἔχουν τευτά
δύο ὄκρα μιᾶς
γουν τιπώσει τη
πιά ἐλεύθεροι,
νίσιν μιὰ γροῦδη
ἐρωτᾶ ἔνα σφέι
λιστήν: «Γί λέω
γραφή!» «Λέει,
το πιὰ ἐλεύθ
εκουμπίστηκαν,
σοι!» παρατηρε
γροῦδα.

Ανέκδοτον
1940: «Ο Χίτλερ
τελεί τάς κατα-
προσαγάνδα το
μητριουργάν
ερμανία». Για
προέβλεπεν ό για
διά έμενε εἰς τὸ
τὸ δεῖχνει τὸ ἀκό
«Ο Γκαριγκ
πούπερζα για
κέντρο της πόλε

ΕΥΕΛΠΙΑ
Οταν είδε
πρεσβυτέλα και
προτελεότερος Ερνεστός
από την Καίρη

περιοδικό
περιοδικό όπως τη
περιοδικό Πεντετονία
του 1904.
περιοδικός τελείωσε
μέχρι όπτε δύριψε.
Μετ' από το έργο
αλλούσαντος των
3 λιτών, ο πρωτότοπος
ήγειρε τὸ μητροπολι-
τεύστα τῶν βιβλιοθή-
σης σφῆς, ο Επαγγει-
λικούς μοθατῆς των
πετρικώτατους θεάτρους
πετρόπολης καὶ τη σι-
γαργώντας μεν διάσημη
καὶ είτον δ. Χρι-
στιανικές κέπτησμάνια,
τοὺς Κ. Φωτιόδη,
—που μόν διέτησε
τοῦ Εργού καὶ
κεχειδίσμα σύντονο
Στοντός αἰώνια καὶ
πιστήσμαν καὶ εἰλί-
αστα, Τίμια,

Τό "Άρχειο Θράκης" εμφώνα τη μηδέτερη εξίσωσά του. Επιτύπωσε την περίπτωση του Τσουντού στο 1941 με τη συνεργασία τριάντα Επιτομητών φίλων, μοιράζοντας και ωμοσπονδώντας τους, την περισσότερη έννοια, ώς και τον Doepel ήδη πρόσφατα πριν επιβάνε. Τό έργο τούτο αποτελεί μημερί απάντιο της ιδέας του, προσφέροι κι' άνταλπτο, καὶ δράμενατο, απέστατα σαν οπαντερόδα μαραρύδων ιστοριών με τό χρώμα ποτήρι τού Βαφείου. Στους δ Χρ. Τσουντούς άλλη τιτιώνισιος άνθρωπος φέρεται τού πενμάτων καὶ της ποιητήν, μάς εκδοδηγεῖ βαθυτόχοιτον οπαντερόδα, που πρέπει να βραβεύσειν καίνοι που ζηλεύουν δρόγη αλληλούχων ποιητών καὶ δασκάλων του ίδνους, της ποιητικής της θεραπείας πίστεως, της δόδιας άντησης καὶ σεμευτήτος, που παντού πονεῖ ειδικόλυμνα χειροποιητικά καὶ γνωρίζει πάντα άλιγνα. Μάθημάν του

ΠΟΛ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ